

Notat
om
tilvalg af småkravsprocedureforordningen

1. Baggrund

Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 861/2007 om indførelse af en europæisk småkravsprocedure blev vedtaget den 11. juli 2007 og har været anvendt i EU (undtagen Danmark) siden den 1. januar 2009.

2. Småkravsprocedureforordningen

2.1. Generelt

Forordningen har til formål at forenkle og fremskynde behandlingen af retstvister vedrørende småkrav i grænseoverskridende sager på det civil- og handelsretlige område og at nedbringe omkostninger forbundet hermed.

Forordningen indfører en valgfri procedure, der kan anvendes som alternativ til de procedurer, der findes i medlemsstaternes lovgivning.

Småkravsproceduren er kendetegnet ved, at den som udgangspunkt er skriftlig og er underlagt relativt stramme tidsfrister. Der er endvidere ingen forpligtelse til at lade sig repræsentere ved en advokat, og retten oplyser om nødvendigt parterne om processuelle spørgsmål.

2.2 Anvendelsesområdet

Forordningen finder anvendelse på det civil- og handelsretlige område i grænseoverskridende sager, når værdien af et krav ikke overstiger 2.000 EUR på det tidspunkt, hvor anmodningsformularen modtages af den kompetente ret, eksklusive alle renter, udgifter og udlæg.

Der er tale om en grænseoverskridende sag, når mindst en af parterne har bopæl eller sædvanligt opholdssted i en anden medlemsstat end den, hvor den ret, som behandler sagen, er beliggende.

Forordningen finder ikke anvendelse på spørgsmål vedrørende skat, told eller administrative anliggender eller statens ansvar for handlinger og undladelser under udøvelse af statsmagt.

Forordningen finder endvidere ikke anvendelse på fysiske personers retlige status samt deres rets- og handleevne; formueforholdet mellem ægtefæller, underholdspligt samt arv efter loven eller testamente; konkurs, akkord eller lignende ordninger; social sikring; voldgift; ansættelsesret, leje eller forpagtning af fast ejendom, bortset fra søgsmål vedrørende pengekrav; eller krænkelse af privatlivets fred og af individets rettigheder, herunder ærekrænkelser. De undtagne retsområder svarer i det væsentlige til, hvad der er undtaget fra Bruxelles I-forordningens anvendelsesområde, idet ansættelsesret, leje eller forpagtning af fast ejendom, bortset fra søgsmål vedrørende pengekrav, og krænkelse af privatlivets fred og af individets rettigheder, herunder ærekrænkelser, dog ikke er undtaget i Bruxelles I-forordningen.

2.3. Proceduren

Efter forordningens artikel 4 indleder fordringshaveren proceduren ved at indgive en udfyldt anmodningsformular til den kompetente ret direkte eller pr. brev eller ved anvendelse af ethvert andet kommunikationsmiddel, der accepteres af den medlemsstat, hvor proceduren indledes.

Forordningen indeholder ikke kompetenceregler (værnetingsregler), og det afgøres således efter reglerne i Bruxelles I-forordningen, om en ret har kompetence til at behandle en småkravssag.

Falder kravet ikke ind under forordningens anvendelsesområde, underretter retten fordringshaveren herom. Medmindre fordringshaveren trækker kravet tilbage, fortsætter retten behandlingen af kravet efter de relevante processuelle regler i den medlemsstat, hvor proceduren føres. Finder retten, at oplysningerne, som fordringshaveren har fremlagt, ikke er fyldestgørende eller tilstrækkeligt klare, får fordringshaveren mulighed for at berigtige anmodningsformularen. Hvis kravet fremstår som klart ubegrundet, afvises anmodningen.

Når retten har modtaget en behørigt udfyldt anmodningsformular, forkyndes en genpart samt, hvor relevant, den vedlagte dokumentation fra skyldneren. Dokumenterne fremsendes senest 14 dage efter modtagelse af formularen. Skyldneren skal afgive svar senest 30 dage efter, at formularen er forkyndt for ham. Skyldneren kan vedlægge relevant dokumentation og eventuelt fremsætte modkrav. Senest 14 dage efter, at retten har modtaget skyldnerens svar, sendes en genpart med eventuelt yderligere dokumenter til fordringshaver. Hvis skyldner har fremsat modkrav, skal dette forkyndes for fordringshaver, som skal svare herpå inden for 30 dage.

Anmodningsformularen, svaret, et eventuelt modkrav, et eventuelt svar på et modkrav og en eventuel beskrivelse af relevant dokumentation indgives på det sprog eller et af de sprog, der anvendes af retten. Er eventuelle andre dokumenter, som retten modtager, ikke affattet på det sprog, proceduren føres på, må retten kun kræve en oversættelse af sådanne dokumenter, hvis en oversættelse forekommer nødvendig, for at retten kan træffe afgørelse. Hvis en part nægter at acceptere et dokument, fordi det ikke er affattet på modtagerstatens sprog eller et sprog, som parten forstår, underretter retten modparten herom, så denne kan tilvejebringe en oversættelse.

Den europæiske småkravsprocedure er en skriftlig procedure. Retten afholder kun et mundtligt retsmøde, hvis den finder dette nødvendigt, eller hvis en part anmoder herom. Retten kan afslå en sådan anmodning, hvis den ud fra sagens omstændigheder finder et mundtligt retsmøde åbenbart unødvendigt for en retfærdig behandling af sagen. Afslaget kan ikke anfægtes separat.

Senest 30 dage efter at have modtaget skyldnerens eller fordringshaverens svar inden for de fastsatte frister skal retten træffe afgørelse, anmode om yderligere oplysninger vedrørende kravet inden for et nærmere angivet tidsrum, dog højst 30 dage, optage bevis, eller indkalde parterne til et mundtligt retsmøde, der holdes senest 30 dage efter indkaldelsen. Retten træffer afgørelse enten senest 30 dage efter et eventuelt mundtligt retsmøde, eller efter at den har modtaget alle oplysninger, der er nødvendige, for at den kan træffe afgørelse.

Retten kan holde et mundtligt retsmøde ved videokonference eller anden kommunikationsteknologi, forudsat at de tekniske hjælpemidler forefindes.

Retten bestemmer bevismidlerne og omfanget af den bevisoptagelse, der er nødvendig for rettens afgørelse. Retten kan tillade bevisoptagelse ved skriftlige erklæringer fra vidner, sagkyndige eller parter. Retten kan endvidere tillade bevisoptagelse ved anvendelse af videokonference eller anden kommunikationsteknologi, forudsat at de tekniske hjælpemidler forefindes. Retten må kun optage bevis i form af forklaring fra sagkyndige eller mundtlig vidneforklaring, hvis dette er nødvendigt for rettens afgørelse. Retten tager i den forbindelse hensyn til omkostningerne.

Der er ingen forpligtelse til at lade sig repræsentere ved en advokat eller anden jurist. Medlemsstaten skal påse, at parterne kan få praktisk bistand til at udfylde formularerne, og retten oplyser om nødvendigt parterne om processuelle spørgsmål. Retten må ikke kræve, at parterne foretager en retlig vurdering af kravet. Retten tilstræber i alle tilfælde, hvor det er relevant, at bringe et forlig i stand.

Dokumenter forkyndes pr. post, og forkyndelsen attesteres ved et modtagelsesbevis, der angiver modtagelsesdatoen. Er det ikke muligt at foretage forkyndelse pr. post, kan forkyndelse ske på en af de måder, der er angivet i artikel 13 eller 14 i forordning (EF) nr. 805/2004 om indførelse af et europæisk tvangsfuldbyrdsdokument for ubestridte krav.

Når retten fastsætter en frist, underrettes den berørte part om konsekvenserne af ikke at overholde fristen. Retten kan under ekstraordinære omstændigheder forlænge fristerne, hvis dette er nødvendigt for at beskytte parternes rettigheder.

Retsafgørelsen er eksigibel uanset en eventuel appel. Der kan ikke stilles krav om sikkerhedsstillelse. Hvis en part har anfægtet retsafgørelsen, eller der stadig er mulighed for at anfægte den, eller hvis en part har anmodet om fornyet prøvelse af sagen, kan den kompetente ret begrænse fuldbyrdelse til sikrende retsmidler, kræve sikkerhedsstillelse eller under særlige omstændigheder udsætte fuldbyrdelsen.

Den tabende part bærer sagsomkostningerne. Retten tilkender dog ikke den vindende part omkostninger, hvis disse er pådraget unødvendigt eller ikke står i rimeligt forhold til kravets værdi.

Afgørelsen kan appelleres, hvis medlemsstatens lovgivning giver mulighed herfor. Skyldneren har dog altid ret til prøvelse af afgørelsen ved den kompetente ret i medlemsstaten i tilfælde, hvor anmodningsformularen eller indkaldelsen til et retsmøde er forkyndt på en måde, der ikke indebærer bevis for, at skyldneren personligt har modtaget de pågældende dokumenter, og forkyndelsen ikke er blevet foretaget i så god tid, at skyldneren har kunnet varetage sine interesser under sagen, uden at dette skyldes fejl fra skyldnerens side, eller i tilfælde, hvor skyldneren har været forhindret i at gøre indsigelse mod kravet på grund af force majeure eller som følge af ekstraordinære omstændigheder, der ikke skyldes fejl fra skyldnerens side, forudsat at skyldneren i begge tilfælde har reageret hurtigst muligt.

Med forbehold af bestemmelserne i forordningen er den europæiske småkravsprocedure underlagt de processuelle regler i den medlemsstat, hvor proceduren føres.

2.4. Anerkendelse og fuldbyrdelse

Forordningens kapitel III indeholder regler om anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser efter småkravsproceduren i en anden medlemsstat.

Retsafgørelser, der træffes efter forordningen, skal anerkendes og fuldbyrdes i de andre medlemsstater, uden at der kræves en afgørelse om eksigibilitet, og uden at der kan gøres indsigelse mod anerkendelsen.

Fuldbyrdelsesproceduren afgøres efter fuldbyrdelsesstatens lov, og en afgørelse truffet i medfør af forordningen fuldbyrdes på samme vilkår som en retsafgørelse truffet i fuldbyrdelsesstaten. Den, der anmoder om fuldbyrdelse, skal fremlægge genpart af afgørelsen samt en attest på standardformular udstedt af retten i afgørelsesstaten. Attesten vedlægges om nødvendigt en oversættelse til fuldbyrdelsesstatens sprog eller et sprog, denne har angivet at acceptere.

I enkelte situationer kan en medlemsstat afslå at fuldbyrde en retsafgørelse truffet i en anden medlemsstat.

Fuldbyrdelse afslås på anmodning af den part, mod hvem der anmodes om fuldbyrdelse, hvis den retsafgørelse, der er truffet i den europæiske småkravsprocedure, er uforenelig med en retsafgørelse, der tidligere er blevet truffet i en medlemsstat eller et tredjeland, forudsat at den tidligere retsafgørelse havde samme genstand, hvilede på samme grundlag og var mellem samme parter, at den tidligere retsafgørelse blev truffet i fuldbyrdelsesstaten eller opfylder de nødvendige betingelser for anerkendelse i fuldbyrdelsesstaten, og at uforeneligheden ikke blev og ikke kunne være blevet gjort gældende som indsigelse under retssagen i den medlemsstat, hvor retsafgørelsen i den europæiske småkravsprocedure er truffet.

Fuldbyrdelsesstaten kan ikke efterprøve sagens realitet. Hvis en part har anfægtet retsafgørelsen, eller der stadig er mulighed for at anfægte den, eller hvis en part har anmodet om fornyet prøvelse af sagen, kan den kompetente ret i fuldbyrdelsesstaten begrænse fuldbyrdelse til sikrende retsmidler, kræve sikkerhedsstillelse eller under særlige omstændigheder udsætte fuldbyrdelsen.

3. Gældende dansk ret

3.1 Retsplejeloven – småsagsprocessen

Retsplejelovens kapitel 39 indeholder regler om behandling af sager om mindre krav. Reglerne blev indsat ved lov nr. 538 af 8. juni 2006 om ændring af retsplejeloven og forskellige andre love (Politi- og domstolsreform) med det formål at indføre en enkel og omkostningsbesparende procedure for behandlingen af sager om mindre krav ved domstolene.

Reglerne anvendes som udgangspunkt på byretssager vedrørende krav uden økonomisk værdi, eller som har en økonomisk værdi af højst 50.000 kr., jf. retsplejelovens § 400, stk. 1, nr. 1. Endvidere finder reglerne anvendelse på krav, som overstiger beløbsgrænsen på 50.000 kr., men hvor parterne, efter at tvisten er opstået, aftaler, at sagen skal behandles efter disse regler, jf. § 400, stk. 1, nr. 2, og der er således mulighed for at anvende en forenklet og billigere procedure ved domstolen, selvom beløbet overstiger beløbsgrænsen.

Retten kan i visse tilfælde, f.eks. hvor sagen angår særligt komplicerede faktiske eller retlige spørgsmål, af egen drift eller efter anmodning fra en part bestemme, at sagen skal behandles uden anvendelse af reglerne i lovens kapitel 39, jf. retsplejelovens § 402, stk. 1.

Sagens forberedelse varetages af retten, jf. § 406, stk. 2. Retten kan indkalde parterne til et retsmøde under forberedelsen, jf. lovens § 406, stk. 4. Dette foregår i praksis oftest telefonisk.

Det er i forarbejderne til lov nr. 538 af 8. juni 2006 forudsat, at parterne ikke har behov for advokatbistand under forberedelsen, og at retten yder vejledning og bistand til parterne, jf. L 168, fremsat den 1. marts 2006, afsnit 8.2.4 i de almindelige bemærkninger.

Der gennemføres en mundtlig hovedforhandling, dog uden at sagsøgeren skal forelægge sagen, jf. retsplejelovens § 407, stk. 1.

Bevisførelse kræver rettens tilladelse, som gives, når det må anses for sandsynligt, at bevisførelsen er af betydning for sagen. Bestemmelsen betyder ikke, at parternes anmodninger om bevisførelse ikke i praksis i vid udstrækning vil kunne imødekommes, men derimod, at bevisførelsens betydning for sagen skal være sandsynliggjort i højere grad, end det kræves efter de almindelige procesregler, jf. L 168, fremsat den 1. marts 2006, specielle bemærkninger til § 403.

Efter en anmodning fra en part kan sagkyndig oplysning af en sag tilvejebringes ved skriftlig besvarelse af spørgsmål stillet af retten til en sagkyndig person eller organisation. Når særlige grunde taler for det, kan retten bestemme, at en sagkyndig person eller en repræsentant fra en sagkyndig organisation skal supplere den skriftlige besvarelse ved mundtlig forklaring, jf. retsplejelovens § 404, stk. 1. Parterne skal have mulighed for på forhånd at udtale sig om spørgsmålene og at få oplyst de forventede udgifter ved at tilvejebringe den sagkyndige oplysning, jf. retsplejelovens § 404, stk. 2.

Eventuelt vidnebevis føres som udgangspunkt umiddelbart for retten under hovedforhandlingen. Det følger af retsplejelovens § 297, stk. 1, at retten kan tillade, at der indhentes en skriftlig erklæring fra en part eller fra en person, der ville kunne afhøres som vidne under sagen, hvis det findes ubetænkeligt. Retten kan endvidere henstille til parterne, at der indhentes en skriftlig

erklæring fra et vidne, hvis forklaringen uden betænkeligheder vil kunne afgives skriftligt, jf. retsplejelovens § 297, stk. 2.

Retten skal afsige dom, senest 14 dage efter at sagen er optaget til dom, jf. retsplejelovens § 219, stk. 3, 3. pkt.

Lovens § 408 begrænser omfanget af sagsomkostninger, der kan tilkendes i småsager til en værdi af højst 10.000 kr.

Efter lovens § 410 gælder der forenkede regler for appelbehandling af sager, som behandles efter retsplejelovens kapitel 39. Det følger af retsplejelovens § 368, at domme afsagt af en byret, hvor sagens værdi er højst 20.000 kr., kun kan ankes med Procesbevillingsnævnets tilladelse.

Efter retsplejelovens § 480, stk. 1, 1. pkt., kan domme fuldbyrdes, når fuldbyrdelsesfristen er udløbet, medmindre dommen forinden er anket. Det kan i dommen bestemmes, at dommen skal kunne fuldbyrdes, selvom den ankes inden fuldbyrdelsesfristens udløb, jf. stk. 2.

3.2 Bruxelles I-forordningen

Bestemmelserne i Bruxelles I-forordningen finder anvendelse i Danmark i henhold til parallelaftale af 19. oktober 2005 mellem Det Europæiske Fællesskab og Kongeriget Danmark om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område, jf. Lov om Bruxelles I-forordningen. Den oprindelige forordning fra 2001 er nu erstattet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 af 12. december 2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område, som finder anvendelse fra den 10. januar 2015.

Visse sagsområder er ligesom efter den europæiske småkravsprocedure undtaget fra Bruxelles I-forordningens anvendelsesområde. I modsætning til forordningen om småkravsproceduren er ansættelsesret, leje eller forpagtning af fast ejendom, bortset fra søgsmål vedrørende pengekrav, samt krænkelse af privatlivets fred og af individets rettigheder, herunder ærekrænkelser, dog ikke undtaget i Bruxelles I-forordningen.

Retsafgørelser truffet efter den almindelige civilretlige procedure og efter den danske småsagsproces anerkendes og fuldbyrdes i andre EU-medlemsstater efter reglerne i Bruxelles I-forordningen.

Danske retsafgørelser efter såvel den almindelige civilretlige procedure som efter småsagsprocessen skal anerkendes i de øvrige medlemsstater, uden at der stilles krav om anvendelse af en særlig procedure (eksekvaturproceduren). Retsafgørelser, der er truffet i Danmark, og som er eksigible efter dansk ret, skal være eksigible i de øvrige medlemsstater uden krav om en erklæring om eksigibilitet. Omvendt skal retsafgørelser truffet i andre medlemsstater også anerkendes og fuldbyrdes i Danmark uden særlig procedure.

Efter Bruxelles I-forordningen er det hovedreglen, at retsafgørelser, der falder ind under forordningens anvendelsesområde, anerkendes og fuldbyrdes. I visse situationer kan fuldbyrdesstaten dog afslå at anerkende og fuldbyrde en retsafgørelse truffet i en anden medlemsstat.

Anerkendelse og fuldbyrdelse af en retsafgørelse afslås efter anmodning, såfremt en sådan anerkendelse åbenbart vil stride mod grundlæggende retsprincipper (*ordre public*) i den medlemsstat, som anmodningen rettes til; såfremt det er en udeblivelsesafgørelse, og det indledende processkrift i sagen eller et tilsvarende dokument ikke var blevet forkyndt for sagsøgte i så godt tid og på sådan en måde, at sagsøgte kunne varetage sine interesser under sagen, medmindre sagsøgte undlod at tage skridt til at anfægte retsafgørelsen, selv om vedkommende havde mulighed for at gøre det; såfremt afgørelsen er uforenelig med en retsafgørelse truffet mellem de samme parter i den medlemsstat, som anmodningen rettes til; såfremt afgørelsen er uforenelig med en retsafgørelse, der tidligere er truffet i en anden medlemsstat eller i et tredjeland mellem de samme parter i en tvist, der har samme genstand og hviler på samme grundlag, og denne tidligere retsafgørelse opfylder de nødvendige betingelser for at blive anerkendt i den medlemsstat, som anmodningen rettes til; eller såfremt afgørelsen strider mod nærmere angivne kompetenceregler.

4. Konsekvenser

4.1. Generelt

Den europæiske småkravsprocedure er en valgfri procedure, der eksisterer parallelt med nationale procedurer om mindre krav. Proceduren finder anvendelse i grænseoverskridende sager, hvor mindst en af parterne bor i en anden medlemsstat end den, hvor den ret, som behandler sagen, er beliggende.

Ønsker en borger eller virksomhed fra Danmark i dag at anlægge en sag om et mindre krav i en anden medlemsstat i EU, anlægges sagen efter medlemsstatens nationale processuelle regler, enten som en almindelig civil sag eller efter en national småsagsproces, hvis en sådan findes. Dette kan, afhængigt af de nationale regler, være en omkostningstung proces i form af lange sagsbehandlingstider, omkostninger til lokal advokatbistand og omkostninger ved eventuel deltagelse i retsmøde.

Tilvalg af forordningen vil betyde, at en borger eller virksomhed fra Danmark i stedet vil kunne anlægge sagen efter den europæiske småkravsprocedure. Borgeren eller virksomheden vil således, uanset om der i den relevante medlemsstats nationale lovgivning findes en småsagsproces, kunne anlægge sin sag efter den forenkede EU-procedure, hvilket vil kunne være omkostningsbesparende.

Tilvalg af forordningen vil samtidig betyde, at der i Danmark indføres en ny alternativ procedure for grænseoverskridende sager om småkrav, som følger samme processuelle regler som den tilsvarende procedure i andre medlemsstater.

En dansk borger eller virksomhed vil også kunne anlægge en grænseoverskridende sag efter den europæiske småkravsprocedure ved en dansk domstol, hvis denne har kompetence i sagen. Det vil ikke give anledning til tvivl, om en sag anlægges efter den danske småsagsproces eller efter den europæiske småkravsprocedure, da der anvendes en særlig standardformular til at indlede en sag efter den europæiske småkravsprocedure.

Uanset om det er en domstol i Danmark eller i en anden medlemsstat, der er kompetent, vil sagen kunne køre efter samme processuelle regler, som tilsigter en lettere og billigere måde at behandle småkrav på.

4.2. Proceduren

Proceduren adskiller sig fra den danske småsagsproces på flere punkter, hvoraf de væsentligste fremhæves i det følgende:

Mens den danske småsagsproces finder anvendelse på krav på højst 50.000 kr., er beløbsgrænsen efter forordningen 2.000 EUR (svarende til ca. 15.000 kr.).

Endvidere er proceduren i modsætning til den danske småsagsproces som udgangspunkt skriftlig, idet mundtlige retsmøder kun afholdes, hvor det er nødvendigt eller efter anmodning. Sager, der behandles efter den danske småsagsproces, afsluttes derimod med en mundtlig hovedforhandling. At sagen som udgangspunkt behandles skriftligt, betyder bl.a., at parterne ofte vil kunne spare omkostninger til at rejse til en anden medlemsstat.

Endelig adskiller den europæiske småkravsprocedure sig fra den danske småsagsproces ved at være underlagt relativt stramme tidsfrister, der tilsigter en hurtigere behandling af de mindre krav. Tilvalg af forordningen vil således medføre, at de danske domstole under den nye alternative procedure vil være underlagt nærmere angivne frister for de enkelte sagsbehandlingsskridt.

Den europæiske småkravsprocedure adskiller sig i øvrigt fra dansk ret, derved at en afgørelse efter proceduren er eksigibel uanset en eventuel appel. Afgørelsen vil således kunne fuldbyrdes, selv om den er under anke. Hermed adskiller den sig fra ordningen i den danske retsplejelov, hvor domme, der er anket, som udgangspunkt ikke kan fuldbyrdes. Dette giver mulighed for at opnå en hurtigere adgang til fuldbyrdelse, mens skyldner omvendt må tåle, at dommen kan fuldbyrdes, selv om sagen er anket.

4.3. Anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser

Retsafgørelser truffet i Danmark eller en anden medlemsstat vil allerede i dag kunne anerkendes og fuldbyrdes i en anden medlemsstat end den, hvor afgørelsen er truffet, i medfør af reglerne i Bruxelles I-forordningen, som Danmark er tilknyttet via parallelaftale af 19. oktober 2005 mellem Det Europæiske Fællesskab og Kongeriget Danmark om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område. Afgørelser vedrørende ansættelsesret, leje eller forpagtning af fast ejendom, bortset fra søgsmål vedrørende pengekrav og krænkelse af privatlivets fred og af individets rettigheder, herunder ærekrænkelser, som er undtaget fra den europæiske småkravsprocedure, er også omfattet af Bruxelles I-forordningen.

Der er enkelte forskelle i, hvornår fuldbyrdelsesstaten kan afslå anerkendelse og fuldbyrdelse. Er en afgørelse afsagt i den europæiske småkravsprocedure, kan anerkendelse og fuldbyrdelse i modsætning til efter reglerne i Bruxelles I-forordningen bl.a. ikke afslås med henvisning til, at anerkendelse og fuldbyrdelse åbenbart vil stride mod grundlæggende retsprincipper (*ordre public*) i fuldbyrdelsesstaten, at de angivne kompetenceregler ikke er overholdt, eller til, såfremt der er tale om en udeblivelsesafgørelse, at det indledende processkrift i sagen eller et tilsvarende dokument ikke var blevet forkyndt i så god tid og på en sådan måde, at sagsøgte kunne varetage sine interesser under sagen. En indsigelse vedrørende mangler ved forkyndelsen kan efter den europæiske småkravsprocedure alene fremsættes i afgørelsesstaten.

Et tilvalg af den europæiske småkravsprocedure vil således betyde, at danske myndigheder i medfør af den europæiske småkravsprocedure i et vist videre omfang vil være forpligtet til at anerkende og fuldbyrde afgørelser, som ikke kunne anerkendes og fuldbyrdes efter Bruxelles I-forordningen. Omvendt vil andre medlemsstaters myndigheder efter reglerne i den europæiske småkravsprocedure i et vist videre omfang være forpligtet til at anerkende og fuldbyrde retsafgørelser afsagt i Danmark.

4.4. Konsekvenser i dansk ret

Reglerne i forordningen vil gælde umiddelbart i Danmark og kan således som udgangspunkt stå alene. Der vil imidlertid på baggrund af en nærmere lovteknisk gennemgang kunne være behov for tilpasninger i lovgivningen for at sikre forordningens praktiske anvendelse.

5. Økonomiske og administrative konsekvenser

Kommissionen afgav den 19. november 2013 en rapport om anvendelse af forordningen. Det fremgår af rapporten, at den europæiske småkravsprocedure kun bliver anvendt i begrænset omfang. På den baggrund vurderes det, at forordningen i sin nuværende form kun vil medføre en begrænset stigning af sager ved domstolene og derfor ikke vil have økonomiske konsekvenser for det offentlige af betydning.